

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 104/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Tryb. z dnia 3 grudnia 2019 roku w sprawie VII K 503/19.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>Naruszenie przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść orzeczenia, w szczególności:</p> <p>a.art. 7 kpk przez dokonanie przez sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów zebranych w sprawie, zwłaszcza zeznań</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

pokrzywdzonych w zakresie, w jakim określili wysokość szkody doznanej w wyniku przestępstw, których dopuścili się oskarżeni i nie podjęcie żadnych czynności dowodowych mających na celu zweryfikowanie wysokości doznanej szkody;

b.art. 7 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk poprzez dokonanie ustaleń faktycznych w zakresie wartości skradzionego mienia w oparciu o twierdzenia pokrzywdzonych i przyznanie się do winy oskarżonych, podczas gdy określenie wartości rzeczy ruchomych, tj. wyrobów z metali szlachetnych wymaga wiadomości specjalnych, zaś twierdzenia stron postępowania są całkowicie dowolne, zarówno pokrzywdzeni jak i oskarżeni nie dysponują wiedzą fachową umożliwiającą wycenę biżuterii, brak jest dowodów zakupu rzeczy ukradzionych pozwalających na stwierdzenie ich wartości;

	<p>c.art. 5 § 2 kpk poprzez przyjęcie wartości ukradzionych rzeczy w wysokości w odniesieniu do:</p> <ul style="list-style-type: none"> -Z. K. biżuterii o wartości nie mniejszej niż 7000 złotych; - A. i B. Z. biżuterii o wartości nie mniejszej niż 26160 złotych; - T. M. biżuterii o wartości nie mniejszej niż 17000 złotych; <p>podczas gdy okoliczności powyższe nie wynikają z żadnych przeprowadzonych w sprawie dowodów, w szczególności z opinii biegłego lub dokumentu potwierdzającego ich wartość.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Warunkiem zastosowania środka karnego obowiązku naprawienia szkody jest istnienie szkody w chwili wyrokowania. Jego celem jest bowiem przywrócenie stanu</p>			

sprzed popełnienia przestępstwa lub kompensacja szkód będących dalszymi następstwami popełnionego przestępstwa, co w szczególności dotyczy szkód niematerialnych.

Ponieważ przepisy prawa karnego nie zawierają postanowień dotyczących ustalania zakresu obowiązku naprawienia szkody, to należy posiłkowo odwołać się do przepisu art. 361 § 2 kc, z którego wynika zasada pełnego odszkodowania. W konsekwencji należy przyjąć, że regułą jest zobowiązanie do naprawienia szkody w całości, zaś odstępstwa od tej reguły muszą być podyktowane ważnymi względami.

Błąd w procedowaniu odnosi się do tych ustaleń faktycznych, w oparciu o które sąd wydaje orzeczenie. Błąd w ustaleniach faktycznych może mieć postać błędu „braku” albo błędu „dowolności”. Zarzut taki może zostać postawiony wówczas, gdy sąd, ustalając stan faktyczny, wziął pod

uwagę wszystkie istotne w sprawie dowody (art. 92 kpk i art. 410 kpk), a także gdy prawidłowo je ocenił (art. 7 kpk). Natomiast ustalając stan faktyczny na podstawie tych dowodów, sąd pominął wynikające z nich fakty (okoliczności) istotne w sprawie (błąd „braku”) albo ustalił fakty, które wcale z danego dowodu nie wynikają lub wynikają, ale zostały zniekształcone (przeinaczone) (błąd „dowolności”). Błąd tego rodzaju oznacza, że określony fakt został ustalony dowolnie, gdyż nie ma oparcia w dowodach.

Sąd I instancji należycie wykazał, że działanie oskarżonych współdziałających ze sobą doprowadziło do powstania w mieniu pokrzywdzonych określonej jednoznacznie wyrażonej przez nich szkody mającej swój konkretny finansowy wymiar. Ich celem jest odzyskanie całości utraconych środków finansowych, niezależnie od tego

w jaki sposób
współdziałający ze
sobą sprawcy
podzielili między
siebie zagarnięte
kwoty pieniędzy.

Celem postępowania
karnego jest
uwzględnienie
prawie
chronionych
interesów
pokrzywdzonego
(art. 2 § 1 pkt
3 kpk). Jednym ze
sposobów
zabezpieczenia
interesów
pokrzywdzonego
jest instytucja prawa
materialnego
sformułowana w art.
46 § 1 kk.
Uprawnia ona, a w
sytuacji określonej
w tym przepisie
zobowiązuje sąd, w
razie skazania, do
orzeczenia
obowiązku
naprawienia szkody
wyrządzonej
przestępstwem.

Dla skuteczności
zarzutu obrazy art.
7 kpk konieczne
jest wykazanie, że
określony dowód
został oceniony w
sposób dowolny oraz
w czym konkretnie
owa dowolność się
przejawia. Oskarżeni
w postępowaniu
przygotowawczym
początkowo
przyznali się do
zarzucanych

czynów; dalej nie przyznawali się, jednak w dniu 24 czerwca 2019 roku każdy z nich potwierdził swoje pełne sprawstwo i dobrowolnie poddał się karze. Tylko K. B. oświadczył, iż „Kwoty z zarzutów są dla mnie wydaje się za dużo, ale mogło tak być” (k 1017 odw.). Jednocześnie wszyscy wyrazili zgodę, aby w ramach obowiązku naprawienia szkody solidarnie spłacić „do kwoty 40000 złotych”.

Po skierowaniu wniosku w trybie art. 335 kpk na posiedzeniu sądu w dniu 19 sierpnia 2019 roku oskarżony L. T. oświadczył, iż „Mimo, że uważa, że te kwoty są przesadzone, nie będzie sprzeciwiał się i zgadza się na naprawienie szkody”.

Jednocześnie obrońca z wyboru oskarżonych zastrzegł, iż „że w dniu dzisiejszym obrona jest w stanie zaakceptować obowiązek naprawienia szkody w całości wobec pokrzywdzonych, którzy stawili się na posiedzeniu” (k

1163). Z uwagi na postawę pokrzywdzonych do porozumienia w zakresie proponowanej we wniosku sankcji nie doszło. Na rozprawie oskarżeni przyznali się do zarzucanych im czynów w całości, a ich obrońca wniósł na podstawie art. 387 kpk o dobrowolne poddanie ich karze, obejmującej obowiązek naprawienia szkody, po potrąceniu kwot, które oskarżeni już wpłacili celem realizacji wyrządzonych szkód (opisanych w zarzutach) lub zwróconych przez ubezpieczycieli (k 1305 – 1306). Z uwagi na postawę pokrzywdzonych do porozumienia w tym zakresie nie doszło. W toku postępowania sądowego, sąd I instancji na wniosek obrońcy weryfikował kwoty przekazywane określonym pokrzywdzonym przez ubezpieczycieli. Pokrzywdzeni podtrzymali swoje zeznania co do wysokości poniesionych strat na skutek przestępczej

działalności
oskarżonych, ich
twierdzenia co do
otrzymanych od
ubezpieczycieli
częściowych
rekompensat
znalazły
odzwierciedlenie w
załączonych przez
nich dokumentach;
natomiast oskarżeni
nie złożyli
uzupełniających
wyjaśnień
kwestionujących
wykazy
skradzionych rzeczy,
w szczególności
biżuterii, a ich
obrońca nie wniósł
o dalsze pogłębienie
materiału
dowodowego w
tych kwestiach, w
szczególności nie
domagał się przed
sądem I instancji
powołania biegłego
do wyceny wartości
szkód poniesionych
przez
pokrzywdzonych.

W tej sytuacji sąd
rejonowy słusznie
oparł swoje
ustalenia odnośnie
wysokości szkody,
w tym wartości
biżuterii na
zeznaniach Z. K., A.
i B. Z. i T. M..
Sprawcy kradzieży
muszą godzić się
z tym, iż w
przypadku „łupu”,
który spieniężyli
wysokość szkody
będzie ustalana

przede wszystkim na podstawie zeznań pokrzywdzonych, w szczególności jeżeli dotyczy to przedmiotów unikatowych, nietypowych. Z reguły biżuterię gromadzi się przez całe życie; pochodzi ona z też z prezentów i zakupów zagranicznych czy okazjnych podejmowanych w różnym w czasie. Nie bez znaczenia jest wartość emocjonalna niektórych okazów. W tym przypadku pokrzywdzeni sporządzili wykazy skradzionych w tym zakresie rzeczy i określili ich wartość (znając ich wygląd i przybliżone parametry) w porównaniu do wycen internetowych, jubilera, czy też zapamiętanych cen zakupu.

Wymieniony przez nich asortyment skradzionych przedmiotów nie był przez oskarżonych kwestionowany. Oskarżeni również nie ujawnili co zrobili z zabranymi przedmiotami jubilerskimi, których w toku

postępowania nie odzyskano. Poza niespójnym, okazjonalnym i ogólnikowym kwestionowaniem wartości szkody (z jednoczesnym godzeniem się na jej naprawienie) nie przedstawili żadnych argumentów, które mogłyby podważać wycenę pokrzywdzonych; przecież mieli te przedmioty w swoim posiadaniu, sami musieli wyceniać ich wartość, czy nawet ewentualnie sprzedawali (żeby się „utrzymać”), mieli więc warunki, aby przytoczyć bardziej precyzyjną kontrargumentację.

W tym miejscu podkreślić należy jeszcze raz, że oskarżeni wyrazili wolę dobrowolnego poddania się karze i przyznawali się do zarzucanych czynów, w tym również do określonych w zarzutach wysokości szkód. Tego przyznania się w istocie nie odwołali. Oprócz wyjaśnień oskarżonych, sąd I instancji dysponował również innymi dowodami, które stanowiły

podstawę ustaleń faktycznych, to znaczy zeznaniami pokrzywdzonych, które nie zostały skutecznie zakwestionowane w toku przewodu sądowego.

Nie jest niczym szczególnym i wyjątkowym orzekanie w oparciu o zeznania jednego czy nawet jedyne go świadka. W praktyce sądowej takie sytuacje występują i nie są niecodzienne. Jeśli więc sąd I instancji miał kontakt z pokrzywdzonymi i ich depozycje nie zostały zakwestionowane przez oskarżonych, pozostawały w zgodzie z innymi jeszcze dowodami

(zwłaszcza dotyczącymi popełnienia kradzieży w włamaniu) to w sposób swobody oceniając ten dowód był uprawniony do uznania go za wiarygodny i oparcia na nim orzeczenia, w tym również co do wysokości szkody. Przyznanie się oskarżonego do winy może być uznane za dowód, gdy nie

budzi wątpliwości.
Uznać należy, że przyznanie się oskarżonych do popełnienia zarzucanych im czynów - pomimo negowania sprawstwa przez pewien okres w postępowaniu przygotowawczym - nie budzi wątpliwości, bowiem znajduje potwierdzenie nie tylko w składanych przez oskarżonego wyjaśnieniach ale i innych dowodach zebranych w sprawie, w tym w postaci zeznań pokrzywdzonych co do wysokości szkody. Należy podkreślić, iż pokrzywdzeni te przedmioty kupowali, a wartość ustalili na podstawie cen zakupu, albo porównań na rynku internetowym, lub u jubilera, co ma znamiona wyceny racjonalnej i niezawyżonej, zwłaszcza jeżeli oskarżeni w sposób uargumentowany nie zakwestionowali sporządzonych przez okradzionych spisów i wycen.

Za niewystarczające dla podważenia dokonanej przez sąd oceny dowodów

uznać należy samo wskazanie, że może ona zostać dokonana w odmienny. Mogłoby to zostać zaakceptowane przez sąd odwoławczy wówczas, gdyby skarżący w sposób nie budzący wątpliwości wykazał co najmniej, że szacunek przedstawiony przez pokrzywdzonych jest nieprawidłowy, w jakich pozycjach i z czego to wynika. To pokrzywdzonemu należy powetować wyrządzoną przez oskarżonego szkodę i chronić jego interesy, nie zaś rozważać czy i w jaki sposób orzeczenie godzi w oskarżonego, który doprowadzając do szkody w mieniu pokrzywdzonego nie myślał o nikim innym, a tylko o swoim własnym interesie. Jeśli oskarżony zdecydował się na popełnienie przestępstwa i wyrządzenie nim szkody pokrzywdzonemu winien jak najszybciej przywrócić stan uprzedni kompensując szkodę, którą

wyrządził. Należy zatem stworzyć pokrzywdzonemu możliwość osiągnięcia celu w postaci uzyskania rekompensaty za spowodowaną przez kilku sprawców szkodę obciążając ich solidarną odpowiedzialnością odszkodowawczą w tym zakresie.

Celem postępowania karnego nie jest zasądzenie roszczeń (będące domeną prawa cywilnego), a także ukształtowanie kary i innych konsekwencji prawnych czynu, aby z jednej strony stanowiły skuteczną i adekwatną represję wobec sprawców przestępstwa, a z drugiej uwzględniały prawnie chronione interesy pokrzywdzonego i uznać należy, że powyższe cele postępowania karnego w zakresie obowiązku naprawienia szkody zostały w pełni zrealizowane. Natomiast w sytuacji, gdy dokonanie określonych ustaleń faktycznych zależy jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów lub też dania

wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo.

Skarżący zarzuca sądowi I instancji, iż nie przeprowadził dowodu z opinii biegłego lub dokumentu odnośnie wartości szkody. Intencjonalnie dąży, aby te dowody zostały przeprowadzone w postępowaniu odwoławczym, albo ponownym.

W tym miejscu trzeba podkreślić, iż przepis 452 kpk ustanawia prekluzję dowodową w stosunku do odwołującego się. Jego postulowany wniosek dowodowy – do przeprowadzenia w toku postępowania odwoławczego lub ponownego na etapie postępowania odwoławczego nowych dowodów - poza ogólnymi wymogami zawartymi w art. 169 kpk, musi uprawdopodobnić obiektywną niemożność powołania dowodu przed sądem I instancji. W tym przypadku dowody

te nie były powołane przed sądem pierwszej instancji, chociaż skarżący mógł złożyć wówczas wniosek o ich przeprowadzenie, a okoliczność, którą teraz chce udowodniać nie dotyczy nowego faktu (wielkości szkody), niebędącego przedmiotem postępowania przed sądem pierwszej instancji.

Inaczej mówiąc, obrońca nie podejmując inicjatywy dowodowej w tym zakresie przed sądem I instancji założył swoistą „pułapkę” na ten sąd, zostawiając sobie pole do ewentualnych zarzutów niepełności postępowania dowodowego w tym zakresie na wypadek niekorzystnego dla jego klientów rozstrzygnięcia.

Przed sądem odwoławczym i w ewentualnym ponownym postępowaniu nie można powołać żadnego dowodu, który nie został powołany przed

sądem I instancji, o ile składający wniosek mógł taki dowód powołać przed tym sądem, a zatem mógł być i był wnioskodawcy ten dowód znany. Wniosek dowodowy powinien więc zawierać co najmniej uprawdopodobnienie obiektywnej niemożności powołania dowodu przed sądem a quo. Niewykazanie tej okoliczności stanowi podstawę oddalenia wniosku dowodowego.

Wniosku dowodowego nie można oddalić na podstawie § 2 pkt 2, jeżeli okoliczność, która ma być udowodniona, w granicach rozpoznania sprawy przez sąd odwoławczy, ma istotne znaczenie dla ustalenia, czy został popełniony czyn zabroniony, czy stanowi on przestępstwo i jakie, czy czyn zabroniony został popełniony w warunkach, o których mowa w art. 64 lub art. 65 Kodeksu karnego, lub czy zachodzą warunki do orzeczenia pobytu w zakładzie psychiatrycznym na

podstawie art. 93g
Kodeksu karnego.
(art. 452 § 3 kpk).

Przesłanki
wprowadzające
zakaz oddalenia
wniosku
dowodowego (art.
452 § 3) w
tej sprawie nie
zachodzą.

Ponadto
gromadzenie na
etapie postępowania
odwoławczego
materiału
dowodowego
mającego co
najwyżej w
przybliżeniu
zweryfikować
szkodę, wymagałoby
czasochłonnych
czynności
dowodowych,
których
przeprowadzenia
obrońca
(kwestionujący
szkodę) powinien
już domagać się
w postępowaniu
przygotowawczym.
Oskarżeni po
upływie połowy
kary mogą ubiegać
się o warunkowe
przedterminowe
zwolnienie (art.
78 § 1 kk)
i inicjowanie przez
obrońcę takiego
postępowania
dowodowego
dopiero w instancji
odwoławczej, przez
co najmniej kilka
miesiący

uniemożliwiłoby im skorzystanie z tego prawa.			
Wniosek			
Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i uchylenie obowiązku naprawienia szkody, tj w zakresie pkt 2 ppkt. c, d, i f wyroku.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Brak jest podstaw do uchylenia obowiązku naprawienia szkody w zarzucanym zakresie, co wynika z powyższych rozważań.			
3.2.	Rażąca surowość orzeczonej kary pozbawienia wolności w wymiarze po 2 lata.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut rażącej niewspółmierności			

kary jako zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić, gdy kara (zastosowana reakcja karna), jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą.

Zmiana wysokości orzeczonej kary (reakcji karnej) może w wyniku postępowania odwoławczego nastąpić jedynie wówczas, gdyby kara ta jawiła się jako „rażąco niewspółmierna”.

Owa niewspółmierność w ustawie została poprzedzona określeniem „rażąca”, co wyraźnie zaostroża kryterium zmiany wyroku z powodu czwartej podstawy odwoławczej.

Określenie „rażąca” należy bowiem odczytywać dosłownie i jednoznacznie jako cechę kary, która

istotnie przez swą niewspółmierność razi (oślepia).

Sąd odwoławczy nie zgodził się ze skarżącym, iż wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności są rażąco surowe.

W tym kontekście należy uwzględnić, iż przestępstwo z art. 279 § 1 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10; w wypadku ciągu przestępstw z tej kwalifikacji do 15 lat (art. 91 § 1 kk).

Każdemu z oskarżonych przypisano 8 takich czynów popełnionych we współdziałaniu, w okresie od grudnia 2018 roku do lutego 2019 roku.

Oskarżeni nadużyli gościnności kraju, w którym przebywali. Sposób ich działania (popełnienie tych czynów w okresie dwóch miesięcy) wskazuje, iż z przestępczego procederu w Polsce uczynili sobie sposób na życie, źródło dochodu. Nie można przyjąć ich tłumaczenia, iż czynili to by

zdobyć pieniądze na podstawową egzystencję (skala przestępstw osiągnięcie takiego celu zdecydowanie przewyższała, z ich deklaracji wynika, że mogli liczyć na wsparcie rodziny – co obecnie dotyczy spłaty części odszkodowania, nie starali się o pracę, lub o powrót do swojego kraju). Koncentrowali się na włamaniach do domów jednorodzinnych, a przedmiotem ich zainteresowania były przede wszystkim pieniądze i biżuteria. Tego rodzaju włamania godzą nie tylko w mienie pokrzywdzonych, ale i w ich psychikę i poczucie bezpieczeństwa, dlatego waga tych czynów jest zdecydowanie wysoka. Zwiększa społeczną szkodliwość tych czynów wysokość szkód poniesionych przez ofiary, jak również sposób działania wymagający organizacji, planowania, współdziałania, wyboru ofiar, przemieszczania się,

chowania i zbywania „łupów”.

Przyznanie się ogólnikowe przez oskarżonych do czynów, osłabia brak współpracy z organami ścigania oraz nieujawnienie co zrobili ze skradzionym mieniem. Ponadto w konfrontacji z obciążającymi ich dowodami rzeczowymi, miało to znaczenie deklaratywne.

Niewątpliwie okolicznościami łagodzącymi są: uprzednia niekaralność sprawców, starania o częściowe naprawienie szkody.

Rażąca niewspółmierność kary zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających zasadniczy wpływ na jej wymiar można by przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej a karą wymierzoną w I instancji.

Sąd okręgowy uznał, iż wymierzona

oskarżonym przez sąd I instancji kary za ciąg przestępstw są wręcz łagodne w stosunku do wagi czynów. Brak jest jakichkolwiek argumentów, aby mogła ona być skorygowana w kierunku dalszego ich złagodzenia; z uwagi na jej wymiar nie podlegają warunkowemu zawieszeniu jej wykonania.

Prawidłowo ustalone okoliczności obciążające (przy uwzględnieniu też łagodzących) wskazują, że wymierzone kary powinny zdaniem sądu odwoławczego oscylować w granicach 6-8 lat pozbawienia wolności.

Prawidłowa reakcja karna nie może służyć premiowaniu skazanego przez ograniczenie jego odpowiedzialności karnej lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynu, jakiego się dopuścił.

Nie ma powodu, by w stosunku do oskarżonych łagodzić karę i tak już orzeczoną w dolnej granicy

zagrożenia
ustawowego. Ani
sylwetka
oskarżonych, ani
waga popełnionych
czynów, tego nie
uzasadniają.
Wymierzenie takiej
kary prowadziłyby
do bezpodstawnego
i niezrozumiałego
w danych realiach
łagodnego
traktowania sprawcy
i nie osiągałyby
zakładanych celów
w zakresie prewencji
indywidualnej i
generalnej. W
sprawie bowiem
przeważają
zdecydowanie
okoliczności
obciążające, które
zresztą sąd I
instancji nader
umiarkowanie
uwzględnił na
niekorzyść
sprawców przy
wymiarze kary.

Sąd okręgowy uznał,
iż wymierzone
oskarżonym przez
sąd I instancji kary
2 lat pozbawienia
wolności są wręcz
niezrozumiale
łagodne.

Kara ta powinna
być postrzegana
jako swoiste
podsumowanie
działalności
przestępczej
sprawcy. Stanowi
ona wyraz
potępienia w

stosunku do postępowania sprawcy, jak również podkreśla nieopłacalność przestępczej działalności. Z drugiej strony, orzeczona kara powinna być niezbędna dla osiągnięcia celów indywidualnego oddziaływania. Celem kary jest oddanie zawartości kryminalnej popełnionych przez oskarżonego czynów, a jej niski wymiar za przedmiotowy ciąg przestępstw (dodatkowo kwestionowany przez obrońcę) powoduje, że kara tego celu nie spełnia.

Reasumując: wymiar kary za ciągi przestępstw w żadnym razie nie może być uznany za rażąco surowy, a tylko wtedy konieczna byłaby korekta orzeczenia w tym punkcie.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i obniżenie wymierzonej oskarżonym kary z

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

2 lat pozbawienia wolności do 1 roku 6 miesięcy pozbawienia wolności.		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Brak jest podstaw do złagodzenia oskarżonym kar pozbawienia wolności, co wynika z powyższych rozważań.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Sad I instancji ustalając wysokość szkody pozostałej do naprawienia na rzecz T. M. nie uwzględnił wartości odzyskanych rzeczy (do czego przyznał się w uzasadnieniu k 1440 odw.). Kwota wskazana w punkcie 2f wyroku powinna być pomniejszona o 2540 złotych.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Nie może budzić wątpliwości, że		

obowiązek naprawienia szkody dotyczy tylko szkody, której nie naprawiono, a sąd orzekając na podstawie art. 46 § 1 kk, uwzględnić musi rozmiar już naprawionej szkody. Zobowiązanie do naprawienia szkody nie może bowiem zmierzać do przysporzeń w majątku pokrzywdzonego (wyr. SN z 12.4.2018 r., III KK 128/18, Legalis)

**ROZSTRZYGNIĘCIE
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji

5.1.1.

Przedmiot utrzymania w mocy

Kary pozbawienia wolności.

Obowiązek naprawienia szkody, poza orzeczoną na rzecz pokrzywdzonego T. M..

Zwięźle o powodach utrzymania w mocy

<p>Sąd odwoławczy nie uwzględnił zarzutów podniesionych przez obrońcę i nie znalazł podstaw do korekty wyroku sądu I instancji w wymienionym wyżej zakresie.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Zmniejszenie obowiązku naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego T. M. do kwoty 5690 złotych.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>Przy orzekaniu obowiązku naprawienia szkody sąd rejonowy powinien uwzględnić fakt odzyskania przez pokrzywdzonego w równowartości części skradzionego mienia w kwocie 2540 złotych.</p>		
<p>1.9. Uchylenie wyroku sądu</p>		

pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania			

prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
Ustęp 3	Brak możliwości zarobkowych w Polsce, reszta kary pozbawienia wolności do odbycia oraz pogłębienie trudnej sytuacji materialnej sprawców w wyniku nałożonego na nich obowiązku naprawienia szkody, uzasadniają zwolnienie ich od kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia	
--------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonych		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara pozbawienia wolności Obowiązek naprawienia szkody		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana